

oogen trokken terug onder 't voorhoofd in; hij verstond alles en hij begon ook... Neen, hij had wel willen grijnen maar hij en kon niet; doch heviger was zijn smert; hij moest zich op 'n stoel laten zakken en z'n borst vasthouden, z'n hert wierd doorpriemd.

't Leven in z'n ouden dag woog hem zwaar op de schouders. Hij schrok den komenden avond; angstig wachtte hij 's nachts den morgen af; en, gebukt onder de lange, langzware dagen, verbeidde hij droefgeestig den grooten, den zwaarsten mischien, den grooten laatsten dag.

Wat z'n vrouw heur voorstelde en kon hij maar niet begrijpen. Hij sprak z'n twee dochters meer moed in, dan hij wel zelf bezat en toch wilde hij of liever en dierf hij de oude ook niet vlakaf ongelijk geven, en hij volgde met droevigen tegenzin, met 'nen zuchtenden — God help me — z'n wijf naar de stakamer.

Siska had 'n groote schrik opgedaan. Eerst was ze rozig, kerzerood, met heldere, levendige oogen, schoon en lief. Bij den ongegronden uitval van heur moeder, 'nen uitval heviger dan ooit — had ze iets gevoeld dat haar hert toeneep. Haar wezen was koud, peersch-geel geworden en gebleven; ze had haar oogen en haar wangen en haar borst voelen intrekken; ze bibberde van kou bij de warme stoof; ze zweette koud zweet; ze